antifa xalandri

αντιφασιστική συμβολή στον καθημερινό πόλεμο

τεύχος #3 - Απρίλιος/Μάιος 2014

για επικοινωνία
antifaxalandri@yahoo.com

Ο πρώτος κύκλος μοιρασμάτων του εντύπου που κρατάς στα χέρια σου ολοκληρώθηκε και οι συνέπειες αυτής της δουλειάς –τουλάχιστον αυτές που υπέπεσαν στην αντίληψή μας- ήταν κάτι παραπάνω από ενθαρρυντικές. Υπήρξαν αυτοί και αυτές που πήραν το εντυπάκι με ευχαρίστηση και μας είπαν μια καλή κουβέντα, αυτοί και αυτές που θέλησαν να μας γνωρίσουν από κοντά για να συζητήσουμε και να τους δώσουμε αυτοκόλλητα.

Η άλλη κατηγορία μαθητών, τα ρατσιστάκια που στράβωσαν τη μούρη και σιχτίρισαν την παρουσία μας, δεν εκδηλώθηκαν ιδιαίτερα και πολύ καλά έκαναν. Γιατί θα μας τρώνε στη μάπα για καιρό, παρ' όλο που τις μάπες προς το παρόν τις γλύτωσαν…

Ο στόχος λοιπόν αυτών των μοιρασμάτων ως ένα βαθμό επιτεύχθηκε. Η μικρή μας συνεισφορά στην πόλωση που επικρατεί στις σχολικές αίθουσες είχε ορατά προς εμάς αποτελέσματα και ελπίζουμε να είχε και αόρατα. Αυτά που δε βλέπουμε γιατί μας κρατά απ' έξω το κάγκελο του σχολείου. Αυτά τα λίγα και τα ξαναλέμε από Σεπτέμβρη…

Οι γειτονιές μας αντιφασιστικές,
οι πλατείες πολυεθνικές
και οι φασίστες στις εντατικές!

1NTЯODUCT1ON

*CRAZY METROPOLIS!

*OMG! Χ.Α. ΣΤΟ ΧΑΛΑΝΔΡΙ

Πάνε μερικές βδομάδες που πραγματοποιήθηκε μοίρασμα χρυσαυγιτών στην κεντρική πλατεία με δυναμική 40 ατόμων. Μοίρασαν εφημερίδες, πέταξαν τρικάκια και με λίγα λόγια βρώμισαν τον τόπο. Αλλά μόνο αυτό κατάφεραν, γιατί υπήρξε άμεση απάντηση από μία μικρή πορεία που μάζεψε τη βρωμιά τους. Άλλωστε δεν μπορούν να κάνουν κάτι παραπάνω απ' αυτό καθώς δεν είναι σε θέση να παρέμβουν κοινωνικά στο Χαλάνδρι. Δεν είναι πουθενά: ούτε στους τοίχους, ούτε στις πλατείες, ούτε στα σχολεία. Δεν μπορούν να έχουν συνεχόμενη δράση και δεν θα τους αφήσουμε το χώρο να το κάνουν!

*ΤΟ Δ.Σ. ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ

Ότι τα δημοτικά συμβούλια είναι θεσμοί που κανέναν ενδοιασμό δεν έχουν να στηρίζουν τις προσπάθειες οργάνωσης των ρατσιστών, το ξέραμε. Αλλά οι εμπειρικές αποδείξεις της θεωρίας είναι πάντα καλοδεχούμενες. Έτσι λοιπόν το Δ.Σ. Χαλανδρίου φρόντισε να μας το υπενθυμίσει: Δεν υπάρχει καμιά παράταξη, δεξιά ή αριστερή, που να μην είναι διατεθειμένη να καλοπιάσει τους ρατσιστές και μέλη της επιτροπής κατοίκων οι οποίοι διαμαρτυρήθηκαν επίσημα σε μία συνάντηση του, για την πορτοκαλί αφίσα που κυκλοφορήσαμε το Γενάρη και τους έβαζε στο στόχαστρο. Όλοι συμφώνησαν πως εμείς δεν είμαστε καθόλου καλοί τύποι και συγκεκριμένα (όπως πληροφορηθήκαμε απ' την εφημερίδα Αμαρυσία) ότι είμαστε "εκτός ελέγχου". Δεν στεναχωρηθήκαμε, με κάτι ρατσιστές σαν κι αυτούς δεν θελήσαμε πότε μας να τα πάμε καλά.

προκήρυξη που μοιράσαμε για το ζήτημα σε 2000 αντίτυπα στους δρόμους του Χαλανδρίου.

ΜΠΑΤΣΟΙ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ,

Μέσα στο προηγούμενο διάστημα και ύστερα από εντολή των τοπικών Α.Τ. πραγματοποιήθηκαν αστυνομικές επισκέψεις σε σχολεία διάφορων περιοχών. Σκόπευαν άραγε στη διαφήμιση των αστυνομικών σχολών στα πλαίσια του σχολικού επαγγελματικού προσανατολισμού; Αχρείαστο, καθώς το ρουφιανιλίκι διαχρονικά απολαμβάνει μια κάποια αποδοχή, πόσο μάλλον τώρα που έχουμε κρίση, δουλειές δεν παίζουν κλπ. Όχι, οι μπάτσοι στα σχολεία δεν πήγαν για να προσφέρουν γνώση σαν άλλοι καθηγητές, αντίθετα θέλησαν να αποκτήσουν. Γνώσεις πάνω στις απείθαρχες μαθητικές συμπεριφορές, αυτούς που εθιμοτυπικά κάνουν καταλήψεις κάθε χρόνο, πάνω στις πολιτικές επιρροές αυτών και των γονέων τους, επιπλέον για τους μετανάστες δεύτερης γενιάς που κάθονται στα ίδια θρανία με τους ντόπιους συμμαθητές τους. Σε διάφορες περιπτώσεις μάλιστα είχαμε και διώξεις μαθητών ως υποκινητές των καταλήψεων.

Δεν είναι να εκπλήσσεται κανείς με αυτό το καινούριο καπρίτσιο των αστυνομικών προϊσταμένων καθώς μια γρήγορη ματιά στις ταχύρρυθμες διαδικασίες που συντελούνται γύρω μας, μας επιβεβαιώνουν και με το παραπάνω πόσο επίκαιρες είναι τέτοιες εντολές. Από το ξέσπασμα της κρίσης το μενού καθημερινά εμπλουτίζεται και περιλαμβάνει ήδη: στρατιωτικοποίηση του δημόσιου χώρου από νέα σώματα μπάτσων, αναβάθμιση των πολιτικών λειτουργιών της αστυνομίας ώστε οι δικαιοδοσίες της πάνω στις ζωές μας συνεχώς να αυξάνονται, οι ανάγκες του μαφιοζοαστυνομικού συμπλέγματος γίνονται όλο και περισσότερο κεντρική πολιτική στρατηγική. Παράλληλα, οι θεσμοί που 30 χρόνια όλοι αγαπήσαμε μετασχηματίζονται ανεπανόρθωτα. Διαχείριση εργασίας και ανεργίας, υγεία και ασφάλιση και φυσικά η εκπαίδευση αναδεικνύουν τις αστυνομικές τους πλευρές αποβάλλοντας από πάνω τους σιγά σιγά το φορτίο του κράτους πρόνοιας. Μετατρέπονται σε μηχανισμούς καταγραφής όπου ο διαχωρισμός «νόμιμων» και «παράνομων» εργατών, «προνομιούχων» και «μη προνομιούχων» πολιτών, άρα ζωών «άξιων» ή «ανάξιων» να βιωθούν, βαθαίνει και υποβιβάζει όλο και περισσότερους από εμάς στις δεύτερες κατηγορίες.

Το σχολείο δείχνει να απασχολεί την αστυ-

ΜΠΡΑΒΟΙ ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ

νομία στα πλαίσια των κοινωνικών μετασχηματισμών που περιγράφονται πιο πάνω. Κατ' αρχάς και πολύ βασικά, γιατί στο εσωτερικό του συνυπάρχει και χτίζει σχέσεις, αποκτά κοινά βιώματα και κοινωνικοποιείται η ντόπια νεολαία με αυτή των μεταναστών δεύτερης γενιάς. Αυτό το ρίζωμα της πολυεθνικής νεολαίας σε μια κοινωνία που έχει ήδη διαχειριστεί τους πατεράδες της με όρους θεσμικού και κοινωνικού ρατσισμού και ετοιμάζεται να διαχειριστεί την ίδια με όρους στρατοπέδου συγκέντρωσης είναι ένα ζήτημα ευαίσθητο που το κράτος οφείλει να χειριστεί με προσοχή. Γιατί αυτή η πολυεθνική νεολαία παρέα με τους συνομήλικους Έλληνες φίλους της, δεν είναι καθόλου διατεθειμένη να θαφτεί στο χαντάκι που σκάβουν για την πάρτη της. Πέρα όμως από τη διαχείριση των μεταναστών μαθητών τι γίνεται με τους απείθαρχους ντόπιους; Το κάγκελο του σχολείου επιφυλάσσει και γι' αυτούς διακριτική επιτήρηση που όσο περνάει ο καιρός θα γίνεται λιγότερο διακριτική. Καθώς το κράτος κλονίζει τις παλιές ισορροπίες και η εποχή θα αναδεικνύει συνεχώς αντιθέσεις το υπαρξιακό δίλημμα θα τίθεται αμείλικτα ήδη από τις εφηβικές ηλικίες: ή ρουφιάνος στην μεριά του νέου ελληνικού φασισμού ή αδιαπραγμάτευτα εναντίον του. Η δεύτερη επιλογή θα βρει απέναντί της τους μπάτσους, οι επισκέψεις των οποίων στα σχολεία είναι τα πρώτα στιγμιότυπα ενός έργου που δεν έχει προβληθεί ακόμα σε όλο το εύρος της δολοφονικότητάς του.

Κατά τ' άλλα το σχολείο εκτός από τους μαθητές έχει και τους καθηγητές του, των οποίων η προνομιακή θέση δε θα μείνει ανεπηρέαστη. Έχουν εξ' ορισμού δικαιοδοσίες διαχωρισμού και πειθάρχησης της μαθητικής κοινότητας που ξεκινάει από τη βαθμολόγηση, που για τους καλούς μαθητές επιφυλάσσει την υποτιθέμενη ανεμελιά της φοιτητικής ζωής ενώ για τους κακούς εργασιακό ζόφο, και τελειώνει στις απουσίες και τις αποβολές. Το συνειδησιακό ζήτημα για τους προφέσορες εδώ διαγράφεται ξεκάθαρα: είναι διατεθειμένοι να τραβήξουν τις κόντρες που τους αντιστοιχούν με τους ρουφιάνους και ρατσιστές συναδέλφους τους που πρόθυμα θα βοηθήσουν τους μπάτσους στο πολύτιμο έργο τους; Να ένα ερώτημα που γυρεύει απάντηση από όσους αντιφασίστες εκπαιδευτικούς έχουν απομείνει στα σχολικά ντουβάρια...

Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΙΚΟΝΑ ΑΠ' ΤΑ ΠΑΛΙΑ!

moments

του νέου ελληνικού φασισμού

Πάνε αρκετά χρόνια από τότε που στην Αμάρυνθο μια μετανάστρια μαθήτρια βιάστηκε ομαδικά από έλληνες συμμαθητές της, οι οποίοι φρόντισαν να βιντεοσκοπήσουν την πράξη ώστε να την μοιράσουν στους φίλους τους. Οι Αμαρυνθιώτες σύσσωμοι υπερασπίστηκαν τα ντόπια παλικάρια με νύχια και με δόντια (σε σημείο να πετροβολήσουν διαδήλωση ενάντια στον ρατσισμό και την πατριαρχία που έγινε στην περιοχή) και η υπόθεση ξεχάστηκε, τόσο γρήγορα όσο αναδύθηκε στην δημοσιότητα. Αν την ανασύρουμε απ' την λήθη, δεν το κάνουμε γιατί μας εκπλήσσει το πόσο βίαιος μπορεί να γίνει ο ρατσισμός κι ο σεξισμός, ειδικά όταν δρουν συγχρονισμένα. Το αντίθετο μάλιστα, πέρασαν σχεδόν δέκα χρόνια από τότε, οι βιαστές αθωώθηκαν κι από την Μανωλάδα ως τον Αγιο Παντελεήμονα οι εξελίξεις το επιβεβαίωσαν δίχως αμφιβολία: η Αμάρυνθος είναι ο κανόνας στην ελληνική επικράτεια.

Ωστόσο το 2006, το ακροατήριο παρακολουθούσε τα νέα τάχα μ' ανοιχτό το στόμα, κι έμοιαζε να πέφτει απ' τα σύννεφα. Αναφωνώντας "μα πώς είναι δυνατόν" υποκρίθηκε ν' αποστρέφεται τον βιασμό, που "όμοιος του δεν είχε ξαναγίνει". Κι όμως όποιος έχει μάτια και αυτιά ανοιχτά δεν θα δυσκολευτεί να βρει δεκάδες περιπτώσεις ρατσιστικής και σεξιστικής βίας που πολύ νωρίτερα από το 2006 διαδέχονταν η μία την άλλη και όλες ανεξαιρέτως θάφτηκαν κάτω από τόνους σιωπής. Το συμπέρασμα γίνεται αυτονόητο: Η Αμάρυνθος ήταν φοβερή ευκαρία για τους κάθε λογής έλληνες ρατσιστές να ξεκαρφωθούν. Να κάνουν πως δεν είχαν ιδέα και να συνεχίσουν ανενόχλητοι να προασπίζουν τα δολοφονικά τους συμφέροντα, σε βάρος των μεταναστών και των μεταναστριών: στα χωράφια, στα γραφεία, στις οικοδομές, στα μπουρδέλα κι σ' όλες τις μικρές και μεγάλες Αμαρύνθους ανα την Ελλάδα.

στιγμιότυπα από ένα Καζάνι που βράζει!

Σου 'χει τύχει να ξυπνάς, μετά από μάχη με το ξυπνητήρι, για να πας στην δουλειά, στο σχολειό, στη σχολή, στο τέλος-πάν-των-κάπου-που-δεν-θες και να νιώθεις ότι ετοιμάζεσαι να πας στον πόλεμο? Εμένα μου συμβαίνει συχνά πάντως. Ειδικά όταν φέρνω στο μυαλό μου αυτές τις τόσο καθημερινές στιγμές που αναγκάζομαι να 'μαι στην τσίτα περιμένοντας τον πρώτο μαλακά που θα χρειαστεί να αντιμετωπίσω. Όταν ακούω το «τα εισιτήρια σας παρακαλώ» και βγάζω γρήγορα τα ακουστικά, κλείνω το mp3 και σκέφτομαι αν προλαβαίνω να κατεβώ στην επομένη στάση η αν το 'χω να τσαμπουκαλευτώ με τους ελεγκτές. Από την άλλη και ελεγκτης να μην μπει ποτέ δεν ξέρεις ποτέ θα ακούσεις το "οι πακιστανοί/μαύροι/ξένοι κάνουν αυτό/εκείνο/τ' άλλο". Τότε είναι που σου σκάνε τα χειρότερα νευρά και αρχίζεις να φωνάζεις και να σε ακούει όλο το λεωφορείο. Και όσο σου απαντάει ο αγανακτισμένος ρατσιστής τόσο πιο πολύ τα παίρνεις και όσο πιο πολύ τα παίρνεις τόσο περισσότερο οι γύρω κοιτάνε την δουλειά τους. Και σαν να μην έφταναν αυτά όταν επιτέλους φτάνεις στην δουλειά μαθαίνεις πως ο μισθός θ' αργήσει κι άλλο γιατί έχουμε-κρίση-το-αφεντικό-δεν-ξύπνησε-καλά-σήμερα και τέτοια. Ωραία! Άρα μόλις γυρίσω σπίτι θα 'χω να τα βάλω και με τον ιδιοκτήτη. Αυτός θα γκρινιάζει πως πάντα αργώ το νοίκι και εγώ θα του λέω πως θα του το δώσω όταν μου εξηγήσει πως γίνεται πάντα στο τέλος του μισθού να περισσεύει τόσος μήνας. Το βράδυ θα βρεθώ με τους/τις άλλους/ες λογικά στη πλατεία, φράγκα για μαγαζί δεν παίζουν. Ποιος χέστηκε. Εδώ είναι πιο ζεστά, εδώ αράζουν οι ξένες και οι άφραγκες, εδώ παίζει κόσμος με τα ίδια ζόρια. Και αν πετύχουμε κάνα ρατσιστή/φασίστα/σεξιστή τότε όλες/οι προθυμοποιούμαστε να τσαμπουκαλευτούμε γιατί εδώ μπορούμε τους όρους να τους βάζουμε εμείς. Εν τέλει σ' αυτή την πόλη εξελίσσεται καθημερινά ένας πόλεμος χαμηλής έντασης. Ακόμα και αν άπλα γυρίζεις στα στενά της ποτέ δεν ξέρεις πότε θα σε σταματήσουν οι μπάτσοι για να ελέγξουν αν έχεις άδεια παραμονής, αν είσαι ελεύθερος να γυρνάς η αν πρέπει να σε κλείσουν σε στρατόπεδο συγκέντρωσης. Για να την παλέψουμε λοιπόν σαυτον τον πόλεμο χρειάζεται να είμαστε εμείς, χρειάζεται η μία να προσέχει τα νώτα του άλλου, χρειάζεται να μάθουμε να βλέπουμε και να γνωρίζουμε τους εχθρούς μας!

στις γειτονιές

έντυπα δρόμου από autonome antifa
και antifa kallithea

αφίσα από antifa n. ionias

στους τοίχους

όποιος/α θέλει αντιφασιστικά αυτοκόλλητα
μπορεί να επικοινωνήσει μαζί μας
στο antifaxalandri@yahoo.com

